Súd:	Správny súd v Bratislave
Spisová značka:	5S/25/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu:	0726100524
Dátum vydania rozhodnutia:	13. 08. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Dana Jelinková Dudzíková, LL.M.
ECLI:	ECLI:SK:SpSBA:2026:0726100524.1

Uznesenie

Správny súd v Bratislave v právnej veci žalobcu: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., so sídlom Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 – Michle, IČO: 649 48 242, podnikajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Šancová 1/A, Bratislava, IČO: 47 251 336, zastúpený: Bartová, Kovácsová & Partners, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Majzonovo námestie 2, 940 02 Nové Zámky, IČO: 36 855 197, proti žalovanému: Národná banka Slovenska, so sídlom Imricha Karvaša 1, 813 25 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. sp.: NBS1-000-108-288, č. z.: 100-001-061-352 zo dňa 10.02.2026, o návrhu žalobcu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe, takto

r o z h o d o l :

Správny súd v Bratislave návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe zo dňa 10.04.2026 v znení doplnenia zo dňa 23.04.2026 z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Správnou žalobou zo dňa 10.04.2026 spolu s jej doplnením doručeným Správnemu súdu v Bratislave (ďalej len „správny súd“) elektronicky dňa 23.04.2026 sa žalobca domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: NBS1-000-108-288, č. z.: 100-001-061-352 zo dňa 10.02.2026 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým Banková rada Národnej banky Slovenska ako druhostupňový orgán príslušný podľa § 32 ods. 1 zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 747/2004 Z. z." alebo „zákon o dohľade") na konanie podľa tretej časti (§ 12 až § 34a) zákona o dohľade, rozhodla o rozklade žalobcu podanému proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovaného č. sp. NBS1-000-040-618, č.z. 100-000-826-736 zo dňa 09.12.2024 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) tak, že podľa § 32 ods. 2 zákona o dohľade zmenila prvostupňové rozhodnutie vo výroku I. tak, že v súlade s ustanoveniami § 35f ods. 1 písm. a) a § 35h ods. 1 a ods. 3 zákona o dohľade v znení zákona č. 373/2018 Z. z. uložila žalobcovi úhrnnú pokutu vo výške XX XXX eur za skutky uvedené v rozhodnutí a v časti výroku II. prvostupňového rozhodnutia bol doplnený do prvostupňového rozhodnutia údaj o tom, že sa aplikoval zákon o dohľade v znení zákona č. 373/2018 Z. z. V ostatných častiach bolo prvostupňové rozhodnutie potvrdené a rozklad žalobcu zamietnutý. Výrokom II. prvostupňového rozhodnutia bolo podľa § 35f ods. 1 písm. b) v spojení s § 35h ods. 5 zákona o dohľade uložené opatrenie na odstránenie a nápravu zistených nedostatkov spočívajúce v povinnosti žalobcu odoslať v určenej lehote určeným spotrebiteľom oznámenie s textom uvedeným v prvostupňovom rozhodnutí spolu s povinnosťou preukázať žalovanému splnenie uloženého opatrenia v stanovenej lehote.

2. Spolu so správnou žalobou žalobca navrhol priznať odkladný účinok správnej žalobe. Argumentoval tým, že okamžitým výkonom výroku II. rozhodnutia žalovaného mu hrozí závažná ujma spočívajúca v nutnosti začať civilné súdne konania so spotrebiteľmi, ktorým je v dôsledku výroku II. povinný zaslať adresné oznámenie o tom, že porušil zákon. Je vysoko pravdepodobné, že uvedení spotrebitelia si budú svoje nároky na vrátenie poplatkov uplatňovať pred meritórnym rozhodnutím o tejto žalobe. Žalobca

je povinný oznámenie zaslať 2313 spotrebiteľom. Vedenie týchto sporov bude zároveň výrazným zásahom do reputácie žalobcu ako bankovej inštitúcie s dosahom na finančné straty v dôsledku rozhodnutia klientov nespolupracovať alebo nepokračovať v spolupráci so žalobcom. Pre žalobcu, ktorý na území Slovenska pôsobí ako pobočka zahraničnej banky, predstavuje táto agenda značnú administratívnu a právnu záťaž, na ktorú nemá dostatočné personálne kapacity. V prípade, ak by žalobca vyplácal nároky spotrebiteľom „bez súdneho konania“, je dôvodný predpoklad, že by sa po kladnom meritórnom rozhodnutí o tejto správnej žalobe (predovšetkým vo vzťahu k výroku II.), už vrátenia týchto plnení nedomohol, keďže by naň neexistoval právny titul. Priznanie odkladného účinku napadnutého rozhodnutia nemôže byť v rozpore s verejným záujmom, keďže verejný záujem na ochrane práv spotrebiteľa nemôže byť poškodený nevykonaním opatrenia, ktoré vydal žalovaný v rozpore so svojou právomocou. Priznanie odkladného účinku napadnutého rozhodnutia má význam aj v prípade, ak si žalobca splní povinnosť podľa výroku II., keďže po doručení oznámení špecifikovaných vo výroku II. zaháji so spotrebiteľmi komunikáciu, v ktorej im vysvetlí, že vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia bola odložená a na zaslané oznámenie sa do meritórneho rozhodnutia vo veci nebude prihliadať. Reputačné ohrozenie, a s tým súvisiace derivatívne ujmy žalobcu ako banky sa tým výrazne zmiernia.

3. Odôvodnenie návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe, žalobca doplnil podaním zo dňa 23.04.2026 tým, že zásah do práv žalobcu v dôsledku nezákonného rozhodnutia žalovaného sa ešte prehĺbil. Žalobcovi by mala byť poskytnutá preventívna dočasná ochrana pred neoprávneným zásahom do jeho práv až do právoplatného rozhodnutia vo veci. V prípade priznania odkladného účinku správnej žalobe, môže žalobca informovať dotknutých klientov o tom, že je vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia odložená. Zároveň ide o významný procesný prostriedok zamedzenia vzniku škody v súdnych konaniach, ktoré budú iniciované spotrebiteľmi na základe právneho záveru žalovaného, podľa ktorého žalobca porušil práva spotrebiteľov tým, že od nich pri predčasnom splatení úveru žiadal doplatenie zostatku poplatku za poskytnutie úveru. Rozhodnutie o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia by bolo relevantným dôvodom na prerušenie civilných konaní, čím by na jednej strane nedošlo k ohrozeniu a strate práv spotrebiteľa a na druhej strane zabránilo vzniku škody na strane žalobcu v dôsledku plnenia, ktoré by musel zaplatiť na základe rozhodnutí civilných súdov, ktoré by výrok o povinnosti vrátiť plnenie (inkasovaný zostatok poplatku za poskytnutie úveru) založili na právoplatnom rozhodnutí žalovaného.

4. Žalovaný sa k návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe vyjadril v podaní zo dňa 27.07.2026, pričom administratívny spis predložil dňa 21.07.2026. K tvrdeniu žalobcu, že mu v dôsledku splnenia povinnosti uloženej vo výroku II. rozhodnutia žalovaného hrozí závažná ujma spočívajúca vo vedení súdnych konaní so spotrebiteľmi, ktorí si po doručení adresného oznámenia môžu začať uplatňovať svoje nároky ešte pred rozhodnutím správneho súdu vo veci samej, žalovaný uviedol, že takáto argumentácia neodôvodňuje priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Uplatňovanie súkromnoprávnych nárokov spotrebiteľov (napr. vrátenie bezdôvodného obohatenia) nie je priamo naviazané na existenciu napadnutého rozhodnutia, resp. prvostupňového rozhodnutia. Prípadné nároky spotrebiteľov sa spravujú premlčacími lehotami, a preto existencia tohto súdneho konania vo veci prieskumu rozhodnutia nemôže spotrebiteľom zabrániť v uplatňovaní ich prípadných nárokov, ktoré nie sú závislé od existencie napadnutého rozhodnutia. Žalovaný pripomenul, že základom pre sankčné konania, ktoré viedli k vydaniu napadnutého rozhodnutia a prvostupňového rozhodnutia, boli podnety spotrebiteľov, ktorí sa obrátili na žalovaného a už vtedy vzniesli pochybnosti o oprávnenosti predmetných poplatkov. K potrebe ochrany svojich subjektívnych práv a z nich plynúcich súkromnoprávnych nárokov, môžu dospieť klienti žalobcu aj bez vydania akéhokoľvek rozhodnutia žalovaného. Predmetné rozhodnutia žalovaného nezasahujú do zmluvných vzťahov medzi žalobcom a jeho klientmi, môžu však spotrebiteľom slúžiť na lepšiu právnu orientáciu v problematike. Samotné splnenie informačnej povinnosti voči spotrebiteľom nevyvoláva nezvratné právne následky a nijakým spôsobom neobmedzuje možnosti žalobcu uznať nároky klientov alebo brániť sa voči prípadným nárokom v individuálnych súdnych konaniach. Skutočnosť, že spotrebitelia môžu v nadväznosti na získané informácie pristúpiť k uplatneniu svojich práv, predstavuje prirodzený dôsledok výkonu ich práv, nie ujmu spôsobenú napadnutým rozhodnutím. Žalobca zároveň nepreukázal existenciu konkrétnej a bezprostredne hroziacej ujmy. Namietanú škodu ani iný nenapraviteľný následok nijako nekvantifikoval, neuviedol počet potenciálnych sporov, predpokladanú výšku uplatnených nárokov ani rozsah možných nákladov, ktoré by mu v tejto súvislosti mohli vzniknúť. Pri absencii takýchto údajov nie je možné posúdiť, či tvrdená finančná ujma vôbec dosahuje intenzitu odôvodňujúcu priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Ide preto len o všeobecné a hypotetické tvrdenia o budúcom vývoji, ktoré nie sú podložené

konkrétnymi skutočnosťami ani dôkazmi a nespĺňajú požiadavku preukázania závažnej ujmy v zmysle zákona. Zároveň, prípadné súdne konania môžu súdy prerušiť, ak by považovali výsledok prieskumu rozhodnutia za relevantný. K tvrdenému reputačnému riziku žalovaný uviedol, že samotné tvrdenie žalobcu o možnom negatívnom vplyve na dobré meno nemožno považovať za dôvod odôvodňujúci priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Prípadný negatívny dopad na reputáciu nie je spôsobený samotným rozhodnutím správneho orgánu, ale zisteným porušením právnych povinností žalobcu. Podľa § 37 zákona o dohľade je napadnuté rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie povinne zverejnené na webovom sídle žalovaného, keďže Národná banka Slovenska je povinná zverejniť celé právoplatné rozhodnutie Národnej banky Slovenska vo veciach ochrany finančných spotrebiteľov. Toto zverejnenie nie je závislé od prípadného priznania odkladného účinku správnej žalobe, a teda priznanie odkladného účinku by na tom nič nezmenilo. Žalobca nepreukázal konkrétnu, reálnu a bezprostredne hroziacu ujmu, iba hypotetické obavy o svoju reputáciu a podľa názoru žalovaného však takáto obava nie je opodstatnená. Transparentné informovanie o rozhodovacej činnosti v zmysle zákona nemožno vnímať ako okolnosť poškodzujúcu dobré meno žalobcu. Rovnako tak, ak podnikateľ otvorene informuje svojich klientov o zistených nedostatkoch a poskytne im priestor na uplatnenie ich práv, posilňuje tým dôveru v korektnosť svojho konania. Naopak, zamlčanie takýchto informácií by mohlo viesť k situácii, v ktorej by spotrebitelia stratili možnosť efektívne uplatniť svoje nároky, čo by v prípade potvrdenia zákonnosti sankcie v súdnom konaní predstavovalo podstatne závažnejší zásah do reputácie žalobcu. Ak by aj žalobca bol v konaní úspešný, prípadné reputačné dôsledky môže korigovať ďalšou komunikáciou voči klientom, naopak, strata práv spotrebiteľov s ohľadom na plynutie premlčacích dôb môže byť nenapraviteľná.

5. K tvrdeniu žalobcu, že plnenie povinností vyplývajúcich z výroku II. predstavuje značnú administratívnu a právnu záťaž, na ktorú nemá dostatočné personálne kapacity, žalovaný uviedol, že ani táto okolnosť neodôvodňuje priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Z výročnej správy žalobcu za rok 2025 dostupnej na webovom sídle žalovaného vyplýva, že zamestnáva v priemere X XXX zamestnancov a dosiahol zisk približne XX,XXX mld. CZK (cca XXX mil. EUR). Žalobca zároveň opomína skutočnosť, že v zmysle udeleného povolenia na vykonávanie bankových činností je povinný zabezpečiť dodržiavanie všetkých podmienok nepretržite a to napr. vhodné a primerané organizačné a personálne predpoklady pre výkon bankových činností v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2 a ods. 6 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 483/2001 Z. z.“). S ohľadom na rozsah jeho podnikateľskej činnosti, personálne zázemie a ekonomickú silu preto nemožno považovať zabezpečenie predmetnej agendy za takú mimoriadnu záťaž, ktorá by mohla predstavovať závažnú alebo nenapraviteľnú ujmu. Zároveň treba prihliadnuť na povahu dotknutých právnych vzťahov, ktorý základom boli formulárové zmluvy. Je možné predpokladať, že právna argumentácia žalobcu v prípadných sporoch so spotrebiteľmi bude preto založená na rovnakých alebo veľmi podobných skutkových a právnych dôvodoch, čo nepochybne znižuje náročnosť výkonu tejto agendy. Samotná skutočnosť, že žalobcovi môžu vzniknúť náklady spojené s vybavovaním nárokov spotrebiteľov alebo vedením súdnych konaní, predstavuje bežný dôsledok rizík súvisiacich s výkonom povolenej regulovanej činnosti banky a sama osebe nepreukazuje existenciu závažnej ujmy v zmysle zákonných podmienok pre priznanie odkladného účinku. Žalobca tvrdí, že priznanie odkladného účinku napadnutému rozhodnutiu nemôže byť v rozpore s verejným záujmom. Takáto argumentácia však podľa názoru žalovaného opomína účel a dôsledky predmetného rozhodnutia vo vzťahu k dotknutým spotrebiteľom. Priznanie odkladného účinku by viedlo k tomu, že spotrebitelia by neboli priamo informovaní listom žalobcu o zisteniach žalovaného ani o možnosti uplatniť si svoje práva voči žalobcovi, ak neboli premlčané. Zároveň však už žalobca informovanie spotrebiteľov vykonal. Priznanie odkladného účinku je tak v tomto smere bezpredmetné a zároveň by bolo v zrejmom rozpore s verejným záujmom na ochrane spotrebiteľa a v prospech individuálneho záujmu žalobcu. Rovnako nemožno prisvedčiť ani argumentu, že v prípade dobrovoľného uspokojenia nárokov spotrebiteľov by sa žalobca po prípadnom úspechu v tomto súdnom konaní nemohol domôcť vrátenia poskytnutých plnení. Ide len o hypotetickú úvahu založenú na budúcich a neistých okolnostiach, ktorá nepreukazuje bezprostredne hroziacu ani nenapraviteľnú ujmu. Žalovaný disponuje informáciou, že žalobca informoval klientov v rámci zaslaných adresných oznámení podľa výroku II. (aj nad rozsah samotného výroku II.), že podal správnu žalobu, z čoho sa dá predpokladať, že dobrovoľne vznesené nároky spotrebiteľov uspokojovať nebude a zároveň v zmysle Civilného sporového poriadku platí, že súd súdne konanie preruší, ak prebieha správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, preto je nepravdepodobné, že by žalobca dobrovoľne/nedobrovoľne vyplácal dotknutým klientom akékoľvek finančné plnenia súvisiace so žalovaným rozhodnutím.

6. Podľa § 184 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) podanie správnej žaloby nemá odkladný účinok, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

7. Podľa § 185 písm. a) SSP, správny súd môže, ak osobitný predpis neustanovuje inak, na návrh žalobcu a po vyjadrení žalovaného uznesením priznať správnej žalobe odkladný účinok, ak by okamžitým výkonom alebo inými právnymi následkami napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy hrozila závažná ujma, značná hospodárska škoda či finančná škoda, závažná ujma na životnom prostredí, prípadne iný vážny nenapraviteľný následok a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom.

8. Podľa § 188 SSP, ak správny súd návrhu žalobcu nevyhovie, uznesením ho zamietne.

9. Podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. 6. 2024, sp. zn. I. ÚS 326/2024 (body 17 a 19): „Rozhodnutie o priznaní alebo nepriznaní odkladného účinku správnej žalobe podľa § 185 SSP nie je rozhodnutím vo veci samej a následky z neho plynúce nie sú konečné a nezmeniteľné, a možno preto konštatovať, že takéto rozhodnutie je zákonom konštruované ako rozhodnutie dočasnej povahy (m. m. III. ÚS 468/2018, I. ÚS 158/2020, I. ÚS 132/2022, I. ÚS 135/2022, II. ÚS 457/2022, III. ÚS 231/2024, IV. ÚS 181/2024). Posúdenie splnenia podmienok na priznanie odkladného účinku správnej žaloby je zásadne vecou konajúceho správneho súdu, pričom k prieskumu reálnej existencie týchto podmienok nie je ústavný súd oprávnený... Inštitút odkladného účinku správnej žaloby je koncipovaný predovšetkým ako dočasná procesná ochrana žalobcu pred okamžitým výkonom pre neho nepriaznivého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy, ak sú na to splnené zákonom vyžadované podmienky. Ide teda o výnimočný inštitút, ktorého účelom je ochrániť adresáta verejnej správy pred prípadnými neodstrániteľnými negatívnymi následkami aktov verejnej správy za kumulatívneho splnenia podmienky, že priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom.“

10. Zákonným predpokladom rozhodnutia správneho súdu o priznaní odkladného účinku správnej žalobe je návrh žalobcu, ktorým tvrdí, že okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia alebo inými právnymi následkami napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy mu hrozí závažná ujma, značná hospodárska škoda či finančná škoda, závažná ujma na životnom prostredí, prípadne iný vážny nenapraviteľný následok. Je výlučne na žalobcovi, aby označil zákonné dôvody hrozby vymedzené v § 185 SSP, a zároveň má tieto dôvody nielen uviesť, ale niektorý z týchto dôvodov musí správnemu súdu preukázať tak, aby bolo zrejmé, že nepriznanie odkladného účinku žalobe je spôsobilé reálne privodiť závažnú ujmu, hospodársku či finančnú škodu, prípadne iný vážny nenapraviteľný následok. Preukázať existenciu hrozby závažnej ujmy je povinnosťou žalobcu. Nie je potrebné preukazovať, že k ujme (či inému zákonom definovanému negatívnemu následku) už reálne došlo, postačuje preukázanie hrozby, že táto ujma nastane a dosiahne zákonom požadovanú intenzitu (závažná ujma, značná hospodárska alebo finančná škoda, vážny nenapraviteľný následok). Hrozba závažnej ujmy musí byť navyše priama a nesmie ísť len o hypotetickú možnosť. Tiež nesmie byť nepatrná, ale musí mať závažný dopad (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžsk/17/2018 z 30. mája 2018, bod 8).

11. Správny súd poukazuje tiež na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 132/2022-11 z 03.03.2022, bod 11 podľa ktorého: „Možnosť priznania odkladného účinku správnej žalobe rozhodnutím správneho súdu je plne ovládaná dispozičnou zásadou. Podanie návrhu na priznanie odkladného účinku nie je viazané na žiadnu lehotu. Žalobca môže podať takýto návrh najskôr so správnou žalobou, či už ako jej súčasť, alebo samostatne, a najneskôr do konečného rozhodnutia správneho súdu (pozri § 187 ods. 3 SSP). Návrh na priznanie odkladného účinku má v zásade povahu podania vo veci samej (§ 55 ods. 2 SSP). Okrem všeobecných náležitostí podania (§ 57 SSP) by mal návrh obsahovať aj dostatočnú identifikáciu dôvodu na priznanie odkladného účinku v zmysle písm. a) alebo b) § 185 SSP. Pri dôvode týkajúcom sa písm. a) § 185 SSP by pritom mal navrhovateľ (žalobca) dostatočne vymedziť aj konkrétny dôvod a skutkové okolnosti s ním spojené. Od tohto vymedzenia nakoniec závisí vo veľkej miere aj rozhodnutie správneho súdu a rozsah jeho odôvodnenia. (pozri aj Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018, s. 924, 926 až 927 a 934).“

12. Správny súd sa zaoberal dôvodmi uvedenými v návrhu žalobcu pre priznanie odkladného účinku správnej žalobe. V prvom rade žalobca poukázal na to, že mu hrozí závažná ujma spočívajúca v nutnosti začať civilné súdne konania so spotrebiteľmi, ktorým je v dôsledku výroku II. povinný zaslať adresné oznámenie o tom, že porušil zákon, pričom uviedol, že je vysoko pravdepodobné, že uvedení spotrebitelia si budú svoje nároky na vrátenie poplatkov uplatňovať pred meritórnym rozhodnutím o tejto žalobe. Toto tvrdenie žalobcu zostalo len vo všeobecnej, hypotetickej rovine, čím správny súd nemá možnosť relevantne posúdiť hrozbu vzniku závažnej ujmy na právach žalobcu. Žalobca žiadnym spôsobom nekvantifikoval, neuviedol počet potenciálnych sporov, predpokladanú výšku uplatnených nárokov, ani rozsah možných nákladov, ktoré by mu v tejto súvislosti mohli vzniknúť a dopad týchto nákladov na jeho majetkovú a finančnú situáciu.

13. Žalobca v kontexte vyššie uvedeného, ďalej uviedol, že vedenie týchto sporov bude zároveň výrazným zásahom do reputácie žalobcu ako bankovej inštitúcie s dosahom na finančné straty v dôsledku rozhodnutia klientov nespolupracovať alebo nepokračovať v spolupráci so žalobcom. Správny súd uvádza, že sa jedná o hypotetické tvrdenie, ktoré nepreukazuje hroziaci vznik závažnej ujmy v subjektívno-právnej sfére žalobcu. Samotné tvrdenie žalobcu o možnom negatívnom vplyve na jeho dobré meno nemožno považovať za dôvod odôvodňujúci priznanie odkladného účinku správnej žalobe. K tvrdeniu žalobcu, že na území Slovenska pôsobí ako pobočka zahraničnej banky, predstavuje táto agenda (vedenie súdnych sporov s klientami ako spotrebiteľmi) značnú administratívnu a právnu záťaž, na ktorú nemá dostatočné personálne kapacity, správny súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2 a ods. 6 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je žalobca v zmysle udeleného povolenia na vykonávanie bankových činností povinný zabezpečiť dodržiavanie všetkých podmienok nepretržite a to napr. vhodné a primerané organizačné a personálne predpoklady pre výkon bankových činností.

14. Na základe vyššie uvedeného správny súd sumárne uzatvára, že žalobca dostatočne nevymedzil a následne ani neosvedčil existenciu hrozby závažnej ujmy, značnej hospodárskej škody či finančnej škody, prípadne iného vážneho nenapraviteľného následku, vyžadovaného zákonom, keďže svoje tvrdenia neprecizoval a ani ničím nepodložil. Žalobcovi v konaní podľa § 185 písm. a) SSP prislúcha povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazná, teda povinnosť svoje tvrdenia komplexne, riadne a dostatočne preukázať, pričom v tomto prípade nedošlo ani k riadnej artikulácii či vymedzeniu dôsledkov napadnutého rozhodnutia na žalobcu a k osvedčeniu existencie zákonom predvídaných následkov rozhodnutia.

15. Správny súd poukazuje aj na ďalší predpoklad priznania odkladného účinku správnej žalobe, ktorým je osvedčenie, že jeho priznanie nie je v rozpore s verejným záujmom. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 479/2017-44 „verejný záujem možno vymedziť ako záujem, resp. záujmy, ktoré by bolo možné označiť za obecné či verejné, a je tak spojený s činnosťami, ktorých výsledkom je čo najväčší prínos pre maximálny počet subjektov. Osobný záujem je úzko spojený s produktmi, aktivitami alebo cieľmi, ktoré sleduje jednotlivec pre vlastný profit. Nejde teda o prospech, ktorý je vytváraný a využívaný všetkými, alebo väčšinou členov príslušnej spoločnosti alebo skupiny obyvateľov. Osobný záujem reprezentuje finančné i nefinančné záujmy jednotlivca, zamerané na zvyšovanie jeho individuálneho prínosu.“ Správny súd uvádza, že žalobca síce poukázal v odôvodnení svojho návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe na to, že priznanie odkladného účinku napadnutého rozhodnutia nemôže byť v rozpore s verejným záujmom, keďže verejný záujem na ochrane práv spotrebiteľa nemôže byť poškodený nevykonaním opatrenia, ktoré vydal žalovaný v rozpore so svojou právomocou, avšak takáto argumentácia opomína účel a dôsledky napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k dotknutým spotrebiteľom. Priznanie odkladného účinku by viedlo k tomu, že spotrebitelia by neboli priamo informovaní listom žalobcu o zisteniach žalovaného ani o možnosti uplatniť si svoje práva voči žalobcovi, ak neboli premlčané. Zároveň však, ako je vyššie uvedené, už žalobca informovanie spotrebiteľov vykonal. Priznanie odkladného účinku by bolo v zrejmom rozpore s verejným záujmom na ochrane spotrebiteľa a bolo by výlučne na prospech individuálneho záujmu žalobcu. Vzhľadom na uvedené, preto správny súd priznanie odkladného účinku správnej žalobe, považuje za rozporné s verejným záujmom, ktorý je v prejednávanej veci implicitne vyjadrený záujmom na ochrane práv spotrebiteľov.

16. Správny súd na základe vyššie uvedeného podľa § 188 SSP návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe zamietol.

17. Toto uznesenie prijal senát Správneho súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 v spojení s § 147 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná kasačná sťažnosť [§ 439 ods. 2 písm. e) SSP].